

Arrest

nr. 64 266 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 januari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 september 2010 leggen verzoekster, van Nigeriaanse nationaliteit, en de heer J.V.H.(...), een Belgische onderdaan, te Malle een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Diezelfde dag dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie (bijlage 19*ter*).

Verzoekster wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 2 december 2010, bewijzen voor te leggen van haar duurzame relatie, met name het bewijs van één jaar samenwoning of van een relatie van één jaar met minstens drie ontmoetingen die in totaal minimum vijfenveertig dagen betreffen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemeente Malle de aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie op 2 december 2010 heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, met in bijlage volgende documenten: verzoeksters bijlage 19ter, een kopie van haar Nigeriaans paspoort, de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoekster en haar partner, het inlichtingenbulletin van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken betreffende verzoekster en bewijzen van haar duurzame relatie, met name een getuigenverklaring van een arts, drie foto's en twee getuigenverklaringen van kennissen.

Op 28 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 02.09.2010 door O. F. B.(...), geboren te (...) op (...) en van Nigeriaanse nationaliteit geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.(criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB van 05 juli 2010).

Betrokkene legt volgende bewijzen voor de relatie voor:

- *verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als bewijs aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en ze bovendien niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.*
- *een drietal foto's met als oudste datum 03.08.2009: van drie foto's kan men bezwaarlijk stellen dat ze de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie afdoende bewijzen.*

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan.

"EERSTE Middel: Schending van art. 40bis van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Verzoekster heeft de duurzame relatie bewezen aan de hand stukken welke werden afgegeven aan de DVZ van Mortsel .

Dat de gedaagde de beslissing motiveert als volgt:

(...)

Dat verzoekster van mening is dat thans wel degelijk bewezen is dat zij gedurende één jaar hebben samengewoond.

Dat de motivering onjuist en niet afdoende is.

Dat verzoekster ook de duurzaamheid van de relatie heeft trachten te bewijzen aan de hand van verklaringen van vrienden en kennissen.

Zij stelt dat dit weldegelijk nuttige documenten zijn om een duurzame relatie te bewijzen.

Dat geen enkel wetsartikel verbiedt de duurzame relatie te bewijzen aan de hand van verklaringen.

Dat recent gedaagde in antwoord op een parlementaire vraag stelde dat het bewijs van de duurzame relatie bewezen kan worden met alle nuttige middelen.

"De meeste misbruiken doen zich voor met partnerschappen gesloten in België. Bij gebrek aan wettelijke basis werden er als dusdanig geen verblijfsvergunningen geweigerd wegens schijnpartnerschap, maar ze kunnen geweigerd worden, omdat de betrokkenen niet kunnen aantonen dat ze een duurzame relatie hebben. De betrokkenen kunnen dat bewijzen met alle nuttige middelen zoals foto's, vliegtuigtickets, hotelreservaties

en gezamenlijke inschrijving in registers in het buitenland," [1. Vraag van Mevrouw K.S.(...) aan de minister van Migratie- en asielbeleid over "de voorkoming en bestrijding van zogenaamde 'schijnrelaties' en 'schijnsamenlevingsovereenkomsten'" (5 november 2008 –Commissie Binnenlandse Zaken, Algemene Zaken en Openbaar Ambt)].

Dat verklaringen op eer uiteraard nuttig zijn en pertinent bij de beoordeling.

Dat de motivering van de bestreden beslissing echter voorop stelt dat "verklaringen op eer" niet afdoende zijn. Gedaagde stelt daarmee uitdrukkelijk dat ALLE verklaringen op eer onvoldoende zijn.

Dat zij daarbij impliciet maar zeker te kennen geeft dat zij de verklaringen van verzoekster niet eens wenst te bekijken of te onderzoeken.

Dat verzoekster ten eerste stelt dat zulks een motivering stereotiep en nietszeggend is. Dat zij daarenboven niet afdoende is daar niet eens blijkt of gedaagde de verklaringen nu al dan niet in aanmerking heeft genomen.

Dat verder de motivering onjuist is.

Dat daarenboven door zulks een bewijs niet toe te laten gedaagde verzoekster geen verblijfsvergunning heeft uitgereikt. Dat zulks een schending uitmaakt van art. 40bis.

Dat verzoekster stelt dat de Raad het dossier actueel dient te beoordelen en rekening dient te houden met het tijdsverloop tussen het nemen van de bestreden beslissing en de datum waarop de zitting wordt vastgesteld.

Dat dan zal blijken dat er sprake is van een samenwoning van één jaar.

Dat verder verzoekster benadrukt op geen enkele wijze werd geïnformeerd welk bewijs nu al dan niet zou aanvaard worden. Dat de DVZ zulks nooit heeft bekend gemaakt en dat de Minister in tegenstelling tot de DVZ stelt dat het bewijs kan geleverd worden met alle nuttige middelen.

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.2.2. De bestreden beslissing moet derhalve duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de thans aangevochten beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en naar het feit dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de Vreemdelingenwet. Hiertoe wordt gepreciseerd dat verzoekster onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben, dat verzoekster verklaringen op eer van derden voorlegt, dat deze niet kunnen worden aanvaard als bewijs van de relatie aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en ze bovendien niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden getoetst, dat verzoekster een drietal foto's met als oudste datum 3 augustus 2009 voorlegt en dat van drie foto's bezwaarlijk kan worden gesteld dat ze de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie afdoende bewijzen.

2.2.3. Nu verwerende partij uitdrukkelijk motiveert waarom zij van oordeel is dat verzoekster niet heeft voldaan aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Belgische onderdaan in een duurzame en stabiele relatie, kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij stelt als zou de motivering van de bestreden beslissing stereotiep en nietszeggend zijn. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.2.4. Verzoekster doet gelden dat de motivering niet afdoende is nu niet eens blijkt of de verwerende partij de verklaringen nu al dan niet in aanmerking heeft genomen. Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing zoals hierboven aangehaald dat de getuigenverklaringen wel degelijk door de verwerende partij werden beoordeeld, doch dat de laatstgenoemde partij tot de conclusie is gekomen dat er geen

bewijskracht aan kan worden verleend omwille van het gesolliciteerd karakter en het feit dat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. In die optiek is niet aangetoond dat de motivering niet afdoende zou zijn, en wordt derhalve evenmin een schending van artikel 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aannemelijk worden gemaakt.

2.3.1. Verzoekster uit verder kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, meer bepaald op de beoordeling in de bestreden beslissing van de stukken die zij heeft voorgelegd ter staving van de duurzaamheid en het stabiel karakter van de relatie, en voert tevens de schending aan van artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) daar het door haar voorgelegde bewijs niet wordt toegelaten en dientengevolge de verblijfsvergunning niet wordt uitgereikt. Zij acht de motivering van de bestreden beslissing onjuist. Zij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, die dient te worden onderzocht in het kader van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.3. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in het kader van artikel 40*bis*, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

(...)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

(...)

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

(...)"

De criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet worden nader bepaald in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008), zoals gewijzigd door artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 juli 2010 tot wijziging van verschillende koninklijke besluiten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dit artikel luidt als volgt:

"Art. 3. Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

2.3.4. Verzoekster betwist de beoordeling door de verwerende partij van de door haar aangebrachte foto's niet, maar voert aan dat zij wel degelijk de duurzaamheid van haar relatie heeft aangetoond aan de hand van verklaringen op eer van vrienden en kennissen. Zij stelt dat deze verklaringen op eer nuttig en pertinent zijn bij de beoordeling van het al dan niet bestaan van een duurzame relatie en dat geen enkele wetsbepaling verbiedt het gevraagde bewijs te leveren aan de hand van verklaringen. Verzoekster citeert verder uit een antwoord van de minister van Migratie- en asielbeleid op een parlementaire vraag, waarbij deze stelde dat het bewijs van de duurzame relatie kan worden bewezen “met alle nuttige middelen zoals foto's, vliegtuigtickets, hotelreservaties en gezamenlijke inschrijving in registers in het buitenland.” De verwerende partij geeft ten onrechte in de bestreden beslissing aan dat verklaringen op eer onvoldoende zouden zijn, waardoor zij impliciet te kennen geeft dat zij deze niet wenst te bekijken of te onderzoeken en uitdrukkelijk stelt dat alle verklaringen op eer onvoldoende zijn.

2.3.5. Verzoekster kan niet worden gevolgd. De vrijheid inzake de bewijsregeling sluit niet uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt. Hij beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken waarop de Raad enkel vermag de in het punt 2.3.2. van dit arrest bedoelde wettigheidstoetsing uit te oefenen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster, onder meer, drie getuigenverklaringen heeft voorgelegd, met name: een getuigenverklaring van een arts van 2 september 2010 waarin deze laatste verklaart dat verzoekster een eerste keer op consultatie is gekomen in het gezelschap van de heer J.VDH. op 3 oktober 2009 en daarna nog verscheidene malen in het afgelopen jaar en twee getuigenverklaringen van vrienden of kennissen van 27 november 2010 en 16 november 2010 waarin wordt getuigd dat de heer J.VDH. samen met verzoekster gemiddeld twee keer per maand op bezoek kwamen en dit sinds september – oktober 2009.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk rekening heeft gehouden met de verklaringen op eer die verzoekster heeft aangebracht en deze heeft betrokken in zijn beoordeling, doch dat hij *in casu* van mening was dat deze verklaringen niet aanvaard kunnen worden als bewijs om in hoofde van verzoekster en haar partner te kunnen besluiten tot het bestaan van een duurzame en stabiele relatie. Verzoekster kan overigens niet worden bijgetreden waar zij de loutere stelling poneert als zou verwerende partij in de bestreden beslissing hebben aangegeven dat “alle” verklaringen op eer onvoldoende zouden zijn.

Verzoekster brengt geen enkel argument bij waarmee wordt aangetoond dat het kennelijk onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn, of het zou getuigen van een niet-correcte feitenvinding om bewijswaarde te ontzeggen aan verklaringen die slechts uitgaan van derden en waarvan de vaststelling dat zij een gesolliciteerd karakter hebben, strookt met de gegevens van het dossier, nu deze door verzoekster zelf werden bijgebracht.

2.4. Voorts komt het aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een EU-partner wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. De bewijslast inzake het aantonen van een naar behoren geattesteerde duurzame relatie die al minstens een jaar duurt en inzake het stabiele karakter ervan, ligt aldus bij de aanvrager. Dienvolgens kan verzoekster niet met rede stellen als zou de verwerende partij haar dienen te informeren betreffende het al dan niet aanvaarden van eventuele bewijsstukken of hieromtrent iets dienen bekend te maken. Te meer daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie uitdrukkelijk werd verzocht om binnen de drie maanden bewijzen voor te leggen van haar duurzame relatie, met name het bewijs van één jaar samenwoning of van een relatie van één jaar met minstens drie ontmoetingen die totaal minimum vijfenveertig dagen betreffen. De Raad merkt op dat het niet aan verwerende partij toekomt na de ontvangst van de verblijfsaanvraag en, zoals *in casu*, na de afloop van de termijn van drie maanden na de verblijfsaanvraag, de vreemdeling uit te nodigen de in de wet of het koninklijk besluit voorziene documenten, motivering of stukken die hun motivering staven alsnog bij te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier

blijkt dat verzoekster haar claim op een verblijfsrecht heeft kunnen ondersteunen tot drie maanden na haar verblijfsaanvraag en de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag zodoende met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

2.5.1. Ten slotte stelt verzoekster wel degelijk te hebben aangetoond dat zij en haar Belgische partner gedurende één jaar hebben samengewoond. Volgens verzoekster dient de Raad haar dossier op actuele wijze te beoordelen, met name dient rekening te worden gehouden met het tijdsverloop tussen het nemen van de bestreden beslissing en de datum waarop de zitting voor de Raad wordt vastgesteld. Verzoekster concludeert *“dat dan zal blijken dat er sprake is van een samenwoning van één jaar”*.

2.5.2. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat de vereiste betreffende het onafgebroken samenwonen van de partners voor een periode van minimum één jaar in België, zoals bepaald in voornoemd artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008, moet zijn vervuld voorafgaand aan de verblijfsaanvraag. De Raad ziet bijgevolg niet in hoe dit argument van verzoekster de bestreden beslissing aan het wankelen kan brengen. Bovendien wordt de regelmatigheid van een administratieve beslissing beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen en zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). In de mate dat verzoekster erop doelt aan de Raad te vragen om haar verblijfsaanvraag opnieuw te beoordelen, wordt herhaald dat het niet aan de Raad toekomt om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid.

2.6. Uit wat voorafgaat, blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid kon concluderen dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar Belgische partner. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, noch is er sprake van een stereotiepe of standaardmotivering. Een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden weerhouden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS